

Rejenka.

(Nadaljevanje).

U ponedeljek, torek in sredo je Čekalka samo pospravljala in umivala. Na zeleni četrtek je pa že zjutraj prišel sosedov Francek k Čekalkovim s klepetcem v roki.

»Viš! Jaz imam pa klepetec, ti ga pa nimaš,« se je pohvalil Anici.

Anica je pogledala na klepetec kakor na neznano žival in ni vedela, kaj naj to pomeni.

»Zakaj pa imaš tisto?« je vprašala dečka.

Francek pa je namesto odgovora zaropotal in potem rekel:

»Moram za drugimi,« in je zbežal.

»Babica, kaj pa je to?« je užaljena vprašala Anica.

»To je klepetec. Veš, danes se je pričelo trpljenje Kristusovo, in zato prenehajo zvoniti zvonovi. Namesto zvonjenja bodo pa dečki ropotali.«

»Jaz bi tudi rada imela klepetec!« je prosila deklica.

»Klepetec ni za deklice, ampak samo za dečke,« jo je poučila Čekalka.

»Zakaj pa?«

»Le potrpi! Zvečer ti bom povedala,« jo je tešila babica.

Anica je bila potem ves dan kakor na trnju. Vsak trenutek je stekla na vas in poslušala, kako klopočejo fantki.

Pred poldnem je pa spet pritekel Francek in jo povabil:

»Anica, pojdi, gremo ropotat poldne! To bo danes čudno v cerkvi! Cerkvenik je razdril oltar, ugasnil svetiljko, zvonovi so pa neki odleteli v Rim. Pojdi, boš videla!«

Anica je hitela na vso moč ž njim, in glejte, cerkev res ni bila več podobna samasebi. Sveč na oltarju ni bilo nič, svetiljke ni bilo, a ob stranskem oltarju so stavili možje božji grob. Otroci so debelo gledali to praznoto in se skoraj dihali niso upali.

Anica je komaj pričakala večera, da bi zvedela, zakaj danes dečki klopočejo. Ko se je zmračilo, je oblekla Čekalka Anico v toplo krilce in šla ž njo v cerkev. Med potjo ji je pa pripovedovala z žalostnim, pritajenim glasom:

»Poslušaj me, Anica! In zapomni si, kar ti bom zdaj povedala. Pojdi, bova šli po zavrtéh okoli gozda, da ne bova nikogar srečali: danes ne bova dosti govorili. Morava le bolj premišljevati Kristusovo trpljenje.«

Anica je stopila bliže k ženici ter šla zraven nje, ne da bi črhnila besedico.

»Tako torej,« je začela Čekalka, »nocoj ta večer je jedel Jezus s svojimi učenci zadnjikrat velikonočno jagnje. In ko so bili povečerjali, je molil in šel ž njimi iz mesta čez potok Cedron na Oljsko goro. Viš, kakor greva zdaj midve čez to brv.«

»Saj res,« je zadovoljno pritrdila Anica.

»In na tej poti,« je dalje pripovedovala Čekalka, »je bil Jezus jako žalosten in je rekel: Vi vsi me boste nocoj to noč zapustili. Pa ko so prišli

na Oljsko goro, na vrt Getsemani, je svetil mesec tako žalostno z neba kakor noč — poglej ga!»

Čekalka se je ustavila in pokazala Anici na polno luno. — V grmovju ob potoku je tožil prvi pomladni slavček, kakor bi za kom plakal. Anica je pogledala v žalostno luno, in njeno nedolžno srce je obšla otožnost.

»In Jezus je rekel apostolom,« je pravila dalje Čekalka, »ostanite tu in molite; jaz pa grem in bom tudi molil. Odšel je torej od njih in molil k svojemu nebeškemu Očetu. V bridkosti je pa krvavi pot potil. Po tretji molitvi mu je pa poslal Bog Oče angela, in ta ga je pokrepčal. Potem je Jezus vstal in rekel apostolom: Pojdimo, Juda že prihaja. Juda je pa peljal vojake, ki so imeli meče in helebarde, kakršno ima tudi naš dedek, in z njimi so ropotali, so zvezali Jezusa ter ga odpeljali pred sodnike, kakor bi bil kak tat ali ropar.«

»Ah, ubogi Jezus!« je zavzdihnila Anica.

»Res, to je bilo grozno!« je poudarila Čekalka; »in ker so tisti vojaki tako ropotali s helebardami in Jezusa tolkli med potjo, zato ropotajo tudi dečki danes s klepetci. — No zdaj sva pa že pri cerkvi. Pojdi, bova molili!«

In dobra ženica je pokleknila z Anico pred stranski oltar, kjer je bilo ta dan skrito Najsvetejše. V sklenjenih rokah je držala rožni venec in goreče molila. Kakor je pa padala na molku Češčenamarija za Češčenomarijo, tako je ženi padala na lice solza za solzo. Anica je gledala na plakajočo starko pa je še sama plakala.

Ves veliki petek sta hodila potem Čekalkova s povešenima glavama in nista izpregovorila med seboj skoraj besedice. Kar pa sta si morala povedati, sta govorila z žalostnim, pritajenim glasom. Čekalek ni imel pipe v ustih ves ta dan in ni jedel ne pil. Šele zvečer, ko je moral iti na stražo, mu je skuhalo žena skodelico mleka.

Nepopisno globoka tuga se je brala ta dan starima z obličij, in ta nji srčna žalost je prevzela vse okrog nji. Vsaj Anici se je tako zdelo, da je bila ta sicer tako prijazna in vesela soba veliki petek nekam vsa žalostna. Še Perun se ni tako igral kakor navadno, in Anici sami je bilo težko pri srcu, kakor bi bila izgubila nekaj jako dragega. — V tej nerazumljivi otožnosti se je spomnila na svojo prvo veliko boleost: rana, ki se ji je v srcu že skoraj popolnoma zacelila, se je mahoma iznova odprla in začela krvaveti. Anica se je spomnila, da je izgubljeno dete, da ne vé ne za mamico ne za Reziko, in da nima žive duše na svetu — da ni doma!

In ubogo dete je jelo plakati, da mu je pokalo srce, in solze so ji tekle po licih. Ko jo je pa Čekalka slišala, da joka, se je ustrašila in je stopila k nji:

»Zakaj pa plakaš, revica?« jo je vprašala.

»Kje je moja mamica? In Rezika in drugi?« je zatarnalo dete. Iskaje je gledala okoli sebe, in njene objokane oči so prešinile celo Srce božje, in njen tresoči se glasek je klical k Bogu z velikim glasom.

Čekalki se je deklica silno zasmilila. Pokleknila je k njej in ji poljubovala vroče solze z okroglih lic.

»Ali si se spomnila na mamico, dušica moja? Mar ti nisem jaz mamica?« jo je vprašala.

»Ste, stel!« je plakaje pritrdila Anica, »ali kje je ona druga?«

»To vé sam Bog, jaz ne!« je vzdihnila dobra ženica, prisrčno objela Anico in ž njo vred jokala. Pojdi, bova šli v cerkev k Bogu, da mu potoživa! On je na ta dan več trpel kakor jaz in ti in kakor vsi ljudje skupaj. Hudoobni ljudje so ga vzeli njegovi materi Mariji, pribili na križ z velikimi topimi žebliji za roke in za noge, in Marija mu ni mogla niti potu obrisati s čela, in ko je vzdihnil od žeje, mu ni mogla dati niti vode — vidiš — jaz pa nosim tebe, moja zlata Anica, na rokah in ti dam vsega, kar hočeš, pa vendar jokaš! — Pojdi k Bogu v cerkev pa poglej tam na njegove krvave rane, poljubila jih boš in nehala plakati.«

Urno se je ženica preoblekla, prijela Anico za roko in odhitela ž njo v cerkev.

V cerkvi je bilo tiho kakor v grobu. Ljudje so klečali s povešenimi glavami in s sklenjenimi rokami — bolj pobožno kakor navadno.

Čekalka je peljala svojo rejenko k stranskemu oltarju, kjer je ležal na tleh na črni blazini velik križ. Okoli klečeči so se pripogibali in poljubovali rane na Odrešenikovem truplu. Starka je ob križu dolgo molila, potem pa zašepetala:

»Le poglej me, Anica, kakor bom jaz poljubila rane na rokah in nogah, pa jih poljubi še ti za menoj.«

Od križa je peljala Čekalka Anico k božjemu grobu. Tam so gorele v mračni temi svetiljke v barvani luči ter čudalepo sipale žar na zlato monštranco, pokrito z belim, prozornim ovojem. Na obeh straneh oltarja pa so klečali ministrantje in gledali gor k žareči monštranci in barvanim lučim. In pri božjem grobu je klečal otrok pri otroku, kolikor jih je prišlo, in vsi so gledali s pobožnimi, srečnimi očmi na tisto čudovito, tajinstveno lepoto. Tako nemara zro božji angeli v krog svetlobe in dobrote, kjer ima svoj prestol Neumljivi, Večni.

Tudi Anica se je zagledala v vso to krasoto, in barvasti žarki lučic so lili mavrico miru in sreče v njeno nedolžno srce.

(Dalje.)

Gorski:

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

9. Kako je na luni.

(Nadaljevanje.)

Peterček je bil namreč opazil že poprej sam na sebi, da se čuti človek na luni mnogo lažjega, in da je mogoče silno hitro hoditi. Da bi se prepričal, če se ne vara, je pobral velik kamen in ga zalučil od sebe. In res! Čeprav je zamahnil z roko prav malo, je vendar srčkal kamen tako daleč, da ga je bilo komaj še opaziti.